

Holland szakmai gyakorlat

Varga Fanni

Soha nem gondoltam volna, hogy valaha adódik egy ilyen lehetőség az életemben. Tavaly, tanév végén lehetett pályázni. Belevágtam. Elküldtem az önéletrajzomat és a motivációs leveletemet. A személyes elbeszélgetés után már éreztem, hogy sikerülni fog.

Mielőtt elmentünk volna Hollandiába, csapatépítő tréningen vettünk részt Tihanyban. Már ott nagyon jól összebarátkoztunk egymással. Különféle feladatokban vettünk részt. Ismerkedtünk egymással, strandoltunk, szalonnát sütöttünk. Szeptembertől - az utazást megelőző hétig - szakmai, kulturális felkészítésen vettünk részt, ami megint csak előnyünkre vált, mert már az országról is sejtettünk ezt-azt.

2012. október 27., eljött a várva várt nap. Tizenegy órakor gyülekeztünk a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtéren, mindenki nagyon izgatott volt, vártuk, hogy elinduljunk. Érzékeny búcsút vettünk szeretteinktől, és elindultunk. Felejthetetlen érzés, mikor felszáll a gép, fentről a táj csodaszép volt. Mikor Hollandia felé értünk, már tudtuk, hogy megjöttünk, a kacskaringós kanálisokról, alpesi tájakról. Amszterdamban vonatra szálltunk és indultunk Grou felé.

Kicsit késve, de megérkeztünk a szálláshelyre, ami egy nagyon csendes környéken volt. Egy apartman házban voltak a szobák, amik kulturáltak és tágasak voltak, külön fürdővel és konyhával. Az első héten ismerkedtünk a környezettel, az iskolákkal, a kórházzal, Leeuwarden várossal.

Hétfői programunk a ROC FriesePoort-i iskolában zajlott Leeuwardenben. Nagyon tetszett, ahogy fogadtak minket. Maga az épület is elbűvölt, hatalmas osztálytermekkel, különböző szakmai demonstrációs termekkel, nagy ebédlővel, számítógépes szobával. Meghallgattunk egy előadást a holland iskolarendszer felépítéséről.

Kedden Drachtenbe mentünk, ahol szintén egy ROC FriesePoort iskolát tekintettük meg. A nap legmeggrázóbb része az volt, hogy elmentünk egy intézetbe, ahol mentálisan és fizikálisan sérült emberekkel találkoztunk. Eleinte nagyon féltem, nem tudtam, hogy mi is vár majd rám. A közös séta után feloldódtam, örültem, hogy segíthettem egy kicsit.

Szerdán a leeuwarden-i MCL Kórházba látogattunk el. Nekem az újszülött osztály és a csecsemő-és gyermekosztály tetszett a legjobban. A munkarend hasonló volt az itthonihoz, de jelentősen szebb és felszereltebb volt. Az alsó szint tele volt üzletekkel. Nagyon meglepő volt

s számomra, hogy a holland nők csak 10 hétig lehetnek otthon a szülés után. Hollandiában. Tíz hét után a gyerekek bölcsődébe kerülnek.

A hét többi részében a gyakorlati helyünkkel ismerkedhettünk meg. Négyen voltunk gyermekápolók. Nekem a gyakorlati helyem Akkrumban volt. Ez egy vonatmegállóra volt a szállásunktól, így nem kellett sokat utaznom. Kifejezetten élveztem, hogy egyedül tölthettem le a gyakorlati időmet.

A gondozónők nagyon barátságosak és nyitottak voltak velem. Kedvesen fogadtak, kávéval, süteménnyel kínáltak. Mindennap szívesen, mosolyogva vártak, ami nagy segítség volt abban, hogy bátrabban nyissak én is feljűk.

A bölcsődei rendszer nagyon más, mint a magyarországi, itt egészen pici babák is vannak. Minden csoportban vegyes korosztály található, a félévestől a négy évesig. A berendezések nagyon változatosak. Teljes biztonságot nyűjtott a gyermekek számára, mivel minden oldalról rácsok védtek őket, amiket nagyon stabilan be lehetett zárni.

A csoporton belül a gyerekek teljesen szabadon játszhattak, de volt egy napirend, amit be kellett tartani. Reggel kilencig érkeztek be a gyerekek, a szűlők leűltek, ittak egy kávé, beszélgettek a gondozónővel. Kilenc órakor a kicsik az asztalhoz ülték, gyűmölcsöt ettek és teás tejet ittak hozzá. A délelőtti program fakultatív volt, festhettek, rajzolhattak, de ha egyiket sem szerették volna, akkor csak szabadon játszhattak csoporttűrsaikkal. Fél tizenkettő körül volt az ebéd - ami az első napon nagyon meglepett - ,szendvicsek, édesség és tej. A délutáni program szintén kötetlen volt, leginkább zenét hallgattak és körjátékokat játszottak a gyerekek. Fél négy körül volt az uzsonna.

A gyakorlatom alatt két alkalommal egy másik csoportban is dolgoztam. Ez egy előkészítő osztály volt, hasonló, mint nálunk az óvoda. A gyerekek az egész napjukat játékkal töltötték. Itt a kicsik már jobban mertek velem barátkozni, ha kellett kézzel-lábbal elmutogatták, hogy mit is szeretnének tőlem.

Jelentős különbség van az alvási szokásokban. Nálunk az ebédet követve jöhet a délutáni szieszta, ami kötelező. Itt Hollandiában ez nem így működik. Igény szerinti alvás van, általában a szülőkkel megbeszélve. Valamelyik szülő nem akarja, hogy aludjon a gyermeke. Maga az "alvó szoba" is külön helyiségben van. Körülbelül tíz ágy volt. Egyszerre maximum 4 gyerek aludt, baby-phone-nal ellátva, ha esetleg valaki felébred, rögtön észrevegyék a gondozónők. A gyerekek pólóban, body-ban, pelenkába és alvózsákban aludtak. Körülbelül 13 C-os hidegben altatják őket. Kicsit furcsa volt, hogy nem kellett átöltözni, cipőt váltani. A gyerekeknek betegség után nem kell igazolást vinni, igény szerint járatják őket, teljesen normális ha valaki nem jön 3 hétig.

Gyakorlatom során nagyon megszerettem az ott lévő kicsiket. Az utolsó napomon az egyik gondozónő egy hatalmas ajándéksomagot hozott be, amit az egyik kislány kezébe adott, aki odajött hozzám mosolyogva és azt mondta: „Thankyou”. Nagyon meghatott, és elszomorított az a tudat, hogy ezeket a drágaságokat nem láthatom többé.

A pénteki napokon az iskolában voltunk, az ottani tanárok és diákok különféle programokat szerveztek nekünk. Különösen jó volt, mikor focizni mentünk, és legyőztük a hollandokat.

Szombatonként kulturális programokon vettünk részt. Az első alkalommal Amelandra mentünk, kerékpárral jutottunk le a tengerpartra. A túra során megálltunk pár helyen, legjobban a fríz lovak nyugöztek le, simogattuk, etettük őket. A rossz idő ellenére is nagyon élveztük a kirándulást. Kagylókat gyűjtöttünk, medúzákat néztünk, különleges madárfajokat csodálhattunk meg. Bámulatos volt számomra Ameland.

A második szombaton Amszterdamba mentünk. Mikor odaértünk - hosszú utazás után - szinte Budapestet láttam a szemem előtt. Hatalmas épületek, boltok, virágüzletek, múzeumok.

Egy nap kevés lett volna bejárni Amszterdamot, de a legszebb helyekre megpróbáltunk eljutni, többek között a virágpiacra. Hosszú hazaút várt ránk ,de sikeresen megérkeztünk.

A harmadik szombat Sinterklaas(Mikulás) ünnepe volt. A holland Mikulás hajóval érkezik november közepén Spanyolországból. A gyerekek az ajándékokra majd egy hónapot várnak, mert azt ők is csak december 6-án kapják meg a Sinterklaas segítőitől, a ZwartePietektől(Fekete Péter). Hatalmas fesztivált rendeztek november 17-én, aminek mi is résztvevői voltunk. Betekinthettünk a kulisszák mögé, fotókat csináltunk a Mikulással, a Fekete Péterekkel, táncos-énekes mulatságokon vettünk részt. Egy hajón utaztunk a

Mikulással. Több ezer gyerek állt a csatorna szélén, figyelték a hajót, integettek és kiabáltak „Sinterklaas”. Nagyon jól éreztük magunkat!

A vasárnapok általában pihenéssel, a munkanapló megírásával, beszélgetéssel, főzéssel, mosással teltek.

Végül, de nem utolsó sorban szeretném megköszönni ezt a lehetőséget a Raoul Wallenberg Szakképző és Szakiskolának! Fantasztikus élménnyel lettem gazdagabb. Nagyon élveztem a kint létet, a csapattársaimmal való társalgásokat, a gyakorlati helyemet. Valamint köszönet a négy kísérő tanárnak, akik sokat segítettek nekünk és mindent megtettek értünk. Köszönöm!